No. 9.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 20 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Toelichting.

Een belangstellend lezer brengt ons onder het oog, dat wij, in het slot van ons artikel aan de *Arnhemsche Courant*, (*Vlissingsche Courant* van Woensdag 18^e dezer,) wel hebben aangetoond, dat, door ambtenaren en militairen buiten werkkring en bestaan te plaatsen en door openbare werken na te laten, en alzoo den anders aanwezigen arbeid te verminderen ten einde de belasting op de erfenissen te kunnen uitzuinigen, het getal armen en werkeloozen zou worden vergroot, hetgeen bij het heffen dier belasting zou kunnen worden vermeden; doch wij bewezen niet, naar zijne meening, dat de rijkdom bij de heffing *meer regelmatig zou worden verdeeld dan vroeger*. De rijkdom, zegt hij, zou voor een gedeelte van den een worden afgenomen om door den ander te worden *verteerd*, dit is dan geene *verdeeling* van den rijkdom, het is *vernietiging* van denzelven.

Wij willen gaarne op deze bedenking antwoorden; doch moeten daartoe in de eerste plaats vragen, of de rijkdom van een land al dan niet OOK bestaat in eene krachtige, gezonde, bloeijende, tevredene bevolking? Antwoordt men die vraag ontkennend, dan hebben wij niets te zeggen — dan alleen, dat de bedenking-maker eene van de eerste waarheden der staathuishoudkunde, allerwege door de geschiedenis gestaafd, ten eenemale uit het oog verliest, en vergeet, welk een kunstig werktuig *de mensch* is, of liever in zichzelven bezit.

Eene bevolking, gelijk wij daar noemden, kan zeer wel magtig, rijk en groot worden zonder aanvankelijk kapitalen te bezitten, eenvoudig door hare nijverheid, welke haar eindelijk kapitalen doet verwerven, zoo als een aantal bekende volken der oude geschiedenis overvloedig bewijzen. Een land, echter, waar *zulk* eene bevolking niet bestaat; waar zich slechts een klein hoopje kapitalisten ophoudt, hetwelk het overig gedeelte der bevolking door werkeloosheid en gebrek (gevolg eener slechte oeconomie en begunstiging van den vreemden arbeid,) het land of het leven heeft doen ruimen, wij vragen het, wat zal zulk een klein hoopje met al zijne kapitalen beteekenen? Welken waarborg zal het maar een oogenblik bezitten voor de veiligheid van zijn bestaan? En men zegge niet, die vermeerdering van kapitalen zal eene evenredige vermeerdering van behoeften doen ontstaan, welke van zelve eene grootere, werkzame bevolking zal noodzakelijk maken.

Die stelling gaat van twee zijden mank.

1°. Wanneer het waarheid was, dat de behoeften, dat de consumtie zich bij de individu's uitbreiden, naar mate hun kapitaal hun meer opbragt, dan kon er geene verdere opeenhooping van kapitaal plaats vinden; iets waarover intusschen alle verlichte staathuishoudkundigen zich beklagen, als over de oorzaak, door welke nog zooveel gebrek en ellende in de beschaafde maatschappijen van den tegenwoordigen tijd geleden worden.

2°. Doch al verteerde de rijke *al* zijne inkomsten, dan nog behoeft daaruit geene evenredige vermeerdering eener werkzame bevolking in het eigene land voort te vloeijen; en dit zal en kan het zelfs niet, wanneer hij het meerdertal zijner behoeften zich door vreemden doet verschaffen en aanvoeren. En hoe gemakkelijk is dit in den tegenwoordigen tijd gemaakt!

Bestaat nu intusschen de rijkdom van eenen Staat *ook* mede in eene krachtige, gezonde, bloeijende en tevredene bevolking; hetzij men haar beschouwe uit het oogpunt van verdedigings- en beschermings-middel der rijken, hetzij uit dat harer geschiktheid tot voortbrenging van waarden, die den nationalen rijkdom doen toenemen; dan wordt het blijkbaar, dat de bijdragen der rijken, om de bevolking in *zulk* eenen gunstigen toestand te onderhouden, niet anders dan eene belegging van kapitaal is, waarin de renten of het genot getrokken worden, op dezelfde wijze, als men gerekend wordt dit te genieten van de kosten van onderhoud aan een huis, aan een werktuig, eenen weg, een schip, of, om nog nader aan de zaak te komen, van eenen Hoogleeraar. De rijkdom, op die wijze besteed, is dan niet vernietigd. Hij wordt vertegenwoordigd door de u omringende werkvatbare, krachtige, gezonde, bloeijende en tevredene bevolking, ieder oogenblik bereid en geschikt, om de bezittingen der burgers tegen aanvallen van buiten *of van binnen* te verdedigen, of door productiven arbeid den nationalen rijkdom te helpen vermeerderen.

Men spare nu de rijken voor de kosten van *dit* onderhoud, en wat daardoor aan de eene zijde wordt gewonnen, zal aan de andere zijde worden verloren, gelijk het eenen gierigen huis-eigenaar gaat, die al de huurpenningen opeenstapelt, en het pand, hetwelk hem die huur opbrengt, laat vervallen.

En nu komen wij nog tot eene laatste beschouwing, welke, zoo wij meenen, de zaak nog duidelijker maken zal.

Gelooft men niet, dat een deel van hetgeen de Staat de rijken mogt verpligten, van de inkomsten hunner kapitalen af te zonderen, om de bevolking in eenen wenschelijken normalen toestand te onderhouden, altans om haar toenemend verval te keer te gaan, — dat niet een goed deel daarvan, zeggen wij, weder als van zelve tot de rijken wederkeert? Dit is toch zoo. Door voor dat gedeelte der bevolking zorg te dragen, hetwelk anders tot werkeloosheid en gebrek vervallen zou, behouden de rijken *vooreerst*, reeds in kas, wat zij anders vrijwillig of gedwongen voor het onderhoud der armen, voor een groot aantal meerdere gevangene misdadigers, en veel uitgebreidere middelen tot voorkoming van misdrijven zouden hebben moeten opbrengen.

Maar nu komt het gewigt der meerdere consumtie hier nog bij. Men neme maar eenen enkelen krijgsman, wat deze in een jaar meer consumeert, dan de tot werkeloosheid gedoemde arbeider. Is die meerdere consumtie totale schade? Verre van daar. De lakenfabrijkant zal, met behulp zijner arbeiders, de stof voor zijne boven- en de linnenwever die voor zijne onderkleederen geleverd, de grondstof waartoe weder door andere producteurs geleverd, of door den handel zullen zijn aangevoerd. De hoedenmaker zal zijne chakot, de knoopenmaker zijne knoopen, de leerlooijer het leder voor zijn schoeisel, de schoenmaker zijne schoenen, de kleermaker zijne kleederen geleverd hebben; voorts komt de landman, of de graanhandelaar met granen, de verkooper van andere levensmiddelen met deze, de leverancier of aannemer van nachtlegers, van stroo, de metselaar, de timmerman, de loodgieter, tot het in stand houden zijner militaire woning, ja de papier- en inktverkoopers, de drukkers welke te zorgen hebben, dat zijn naam zoovele honderde malen op een jaar kan worden nedergeschreven, hetzij hij zich op *corvé*, op de wacht, op transport of in de ziekenzaal bevindt. Zóó verdienen dan een onnoemelijk getal menschen ieder een stuk of een brok van hetgeen de soldaat voor soldij wordt toegelegd; waarvan zelfs niet eens de tabaks- en de drankverkoopers, bijgevolg ook niet de kervers en de branders behoeven te worden uitgesloten. En zóó is het er oneindig ver af, dat de nationale rijkdom zou zijn verminderd met de gansche waarde, welke een krijgsman ieder jaar *schijnt* te consumeren.

Immers, doordien hij den arbeid, de productie met voordeel voor al de bovengenoemde nijverheidsmannen mogelijk maakte, *werd hij oorzaak van die productie; en door die productie werd de schade, die anders de nationale rijkdom zou geleden hebben hersteld.* Het geld, uit de kassen der rijken bijgedragen, is nu niet in de handen van den soldaat *versmolten*; het is overgegaan in handen der producteurs, welke den soldaat onderhouden hebben, en die oneindig minder aan hem zouden hebben kunnen verdienen en veel minder met voordeel zouden hebben kunnen produceren, ware hij, gelijk met zoovele duizende ongelukkige werkelooze armen het geval is, niet regelmatig gekleed, gevoed, gehuisvest en bezoldigd geworden.

Zeker, ware hij afgedankt geworden zijnde, in de gelegenheid gesteld, eenen voordeelgevenden arbeid te verrigten en ten gevolge daarvan evenveel te consumeren als vroeger, de zaak zou nog veel voordeeliger moeten zijn voor den nationalen rijkdom; maar bij de tegenwoordige gesteldheid van ons vaderland en het schier overal bestaande gebrek aan arbeid, kan en mag dit niet zoo gemakkelijk worden aangenomen; en mag men ten hoogste veronderstellen, dat, had men hem arbeid vergund, een ander, die vroeger dezen arbeid verrigtte, hem zijne plaats zou moeten inruimen, wanneer het verkregen voordeel voor den nationalen rijkdom, *in hem*, zou worden geparalyseerd door de schade in dezen nieuwen lediglooper geleden wordende.

Maar nu de meerdere consumtie, en als gevolg daarvan de meerdere bedrijvigheid en verdiensten uit zijne geregelde kleeding, voeding, huisvesting en bezoldiging als militair voortvloeijende, zouden de rijken, de kapitalisten daarbij volstrekt geen voordeel hebben?

Ongetwijfeld! Wie in het land wat verdient, of wat meer verdient, kan almede wat meer consumeren en — wat meer den fiscus betalen tot voldoening van de renten der staatsschuld, welke laatste daardoor voor hare bezitters eene hoogere waarde erlangt. Zóó met den grondeigendom en met iedere andere bezitting, die in waarde stijgen moeten, naar gelang zich meerdere consumateurs in een land opdoen en daardoor de vraag naar de vruchten of het gebruik dier bezittingen vermeerdert.

Wij hebben deze waarheid reeds vroeger elders breedvoeriger uiteen gezet, toen wij het gewigt van het vermogen, bij de talrijke klassen des volks, om te kunnen consumeren, voor de toeneming van den nationalen rijkdom hebben aangetoond.

En nu meenen wij ter toelichting van het slot van ons vorig artikel genoeg gezegd te hebben. Getoetst aan de algemeene beginselen der staathuishoudkunde, zullen onze beweringen in den eersten opslag aan sommigen eenigzins paradox kunnen toeschijnen. Getoetst aan de wezenlijke en eigenaardige gesteldheid van ons vaderland in het tegenwoordige tijdsgewricht, durven wij gelooven, dat, bij bedaard nadenken en onpartijdig onderzoek, velen onze bovenstaande redeneringen als juist zullen moeten toestemmen.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

PETERSBURG, 1 Januarij. De winter, welken wij thans beleven, heeft ons hier reeds verscheiden eigenaardigheden opgeleverd. De vorst begon vroeg, maar verdween weldra, en tweemaal in dezen herfst hadden wij ijsgang, welke de gemeenschap tusschen de onderscheiden deelen der stad afbrak. In November wisselde vorst en dooi; de laatste nogtans had de overhand, en misschien is het ten gevolge van deze wisselvalligheid des weders, dat huidziekten, inzonderheid mazelen en roodvonk, gebiedend hare regten deden gelden; de laatste vooral rukte menig lieftallig kind uit de rij de levenden. Den 4den (16den) December, kwam er, als voorlooper der volle maan, weder vorst, doch deze vreugde was van korten duur, en reeds den 5den (17) December des avonds begon het nogmaals te dooijen. Den 10den en 11den (22 en 23) neigde het weder op nieuw tot vorst, en nu schijnt het als of de winter zijn regt wil blijven handhaven. Heden zijn onze straten bevroren en met eenige sneeuw bedekt. Indien bij den tweeden ijsgang van dit jaar niet zoo ongemeen veel ijs uit het meer Ladoga afgekomen ware, zoo zou andermaal ijsgang te vreezen geweest zijn. — Gedurende dien tijd van dooi, terwijl door de bijna volstrekt onbruikbare wegen en door den ijsgang op vele rivieren alle gemeenschap gestremd was, en natuurlijk ook de loop der posten moest lijden, zijn wij te Petersburg tweemaal door hoog water bedreigd geworden (*iets dat, na hevige zuidwesten- en westenwinden, uit hoofde der geografische ligging van Petersburg, aldaar menigmaal plaats heeft*) hetgeen de gebruikelijke seinschoten en de op den admiraliteits-toren uitgehangen lantarens ons verkondigden. Nogtans, dank zij den Algoede, is onze bezorgdheid slechts van korten duur geweest, en het verdwijnen der lantarens op den admiraliteits-toren toonde ons, dat het gevaar slechts kortstondig geweest was.

ENGELAND.

LONDEN, den 11. Januarij. Nadat hier eergisteren middag eene vrij hevige vorst was ingevallen, zoodat de thermometer van *Fahrenheit* des avonds 20 gr. teekende, is het gedurende den nacht weder gaan dooijen, en de wind van lieverlede zoo sterk aangewakkerd, dat gisteren een hevige storm heeft gewoed, door welken groote schade aan daken, schoorsteenen en boomen is aangerigt.

Uit de naburige plaatsen komen soortgelijke berigten in. Te Brighton bleef nagenoeg geen huis onbeschadigd. Eene aldaar te huis behoorende schooner is te Bearshide gestrand, waarbij twee menschen verongelukt zijn. Eene zoo snelle en gedurige afwisseling van het weder — en eene zoo sterke golving der kwik in den barometer, als gedurende de laatste dagen heeft plaats gehad, is sedert verscheiden jaren niet waargenomen.

— Uit Pondichery schrijft men, dat een vreesselijke storm, den 24 October van het afgeloopen jaar, die stad geteisterd heeft, waardoor alle plantaadjes vernield, vele velden verwoest en de meeste boomen ontworteld zijn. Het verlies alleen door de grondeigenaars geleden, zonder nog van dat te spreken hetwelk den handel getroffen

heeft, wordt op meer dan zesmaalhonderd duizend francs begroot.

Van zes schepen, die den vorigen dag uitgezeild waren, hadden slechts drie terug kunnen keeren, en later aangespoelde planken en sparren lieten weinig twijfel over of de anderen waren verongelukt. Deze laatsten waren in ontvangen brieven de *Corsair*, de *Antoinette* en de *Apollo* genoemd, met bijvoeging, dat het eerste daarvan een nederlandsch vaartuig zou wezen.

In de nabijheid van Madras, waar de storm insgelijks gewoed heeft, zouden vijf of zes groote koopvaardijschepen vergaan zijn.

FRANKRIJK.

— Er zijn depêches naar den prins *de Joinville* afgezonden, die zich te Rio Janeiro bevindt; de Belle Poule moet zich van daar naar de Markiezen-eilanden begeven, om de fransche troepen aldaar te beschermen, die op een dier eilanden door de inboorlingen zijn aangevallen. Er heeft wel geen opstand tegen onze troepen plaats gehad, gelijk de Engelsche dagbladen zeggen, maar men vreesde er voor. De prins *de Joinville* moet zoo lang in den Archipel blijven, tot de aankomst van versterking uit Frankrijk om de inboorlingen in toom te houden, en deze onze nieuwe kolonie te verzekeren. De tegenwoordigheid van den prins *de Joinville* aldaar, zal op den moed van onze troepen invloed hebben.

SPANJE.

— Om te toonen hoe Spanje thans onder de wet van den sabel staat, zal het genoeg zijn de gebeurtenis mede te deelen, welke de *Constitucional* van Barcelona mededeelt: Een officier die een detachement begeleidde, kreeg onder weg twist met eenen voerman; de officier deed hem terstond door zijne soldaten vatten, en zonder eenige andere omstandigheid *fusilleren*.

NEDERLANDEN.

ZIERIKZEE, den 14. Januarij. De bijna ten einde gesnelde week heeft de bewoners dezer grijze Zeeuwsche eilanden, bij vernieuwing, getuigen doen zijn van tooneelen, die den hardvochtigsten eenen traan zouden afpersen; en welke wij daarom der algemeene mededeeling niet onwaardig hebben geschat.

In den voormiddag van den 9den dezer raakte het Engelsche barkschip Centenarij, kapitein *J. Soeteri*, komende van Alexandrië, geladen met duivenboonen en bestemd naar Rotterdam, met loods aan boord, op de plaat, genaamd den Banjert, vast. Niettegenstaande de menigvuldig aangewende maatregelen om los en in vlot water te komen, is dit de schepelingen niet mogen gelukken. Bij het meer en meer verheffen van den wind, het woesteр worden van de zee, en het steeds sterker worden der branding, werd de bodem door een rotsverbrekenden golfslag zoodanig gebeukt, dat men het vergaan ieder oogenblik te gemoet zag. In dien hagchelijken toestand moest noodwendig en in allerijl gebruik worden gemaakt van het eenige middel tot redding en lijfsbehoud. Men begaf zich in de groote sloep. Papieren, kleinoodiën van waarde, alles moest men achterlaten, tot zelfs (o, ijzingwekkend denkbeeld!) *een door ziekte aan deszelfs leger geboeid mensch*. Over de zielsaandoeningen van een ongelukkig, ziek man, die door een gapenden afgrond werd aangestaard, en in dat oogenblik door zijne eenige hoop, den steun zijner broeders, wordt verlaten, kunnen gevoelvolle harten met de meeste juistheid oordeelen. Inmiddels is het der ekwipaadje mogen gelukken den oever van het eiland Schouwen te bereiken.

— Op den 13. Jan. zijn op de reede van Zierikzee twee tjalkschepen verongelukt; van een derzelve is de equipage, bestaande uit schipper, knecht en jongen, verdronken, de andere is gelukkig gered, door den edelen moed der zeelieden van die stad, die dit kloek bedrijf met ingevaarstelling van hun eigen leven hebben verrigt.

GOES, den 12. Januarij. Heden had alhier plaats de toegestane verloting van eenige voorwerpen, tot liefdadig doel geschonken, wier opbrengst tot eene buitengewone bedeeling van kleedingstukken aan de armen door de tusschenkomst der *Zuid-Bevelandsche Dorcas* strekken zal. De moeite en zorg, de opoffering zelfs door eenige vrouwen en meisjes uit den aanzienlijke stand hierbij aan den dag gelegd, mogen haar loon vinden niet alleen in regtmatige lofspraak van anderen, maar vooral in het bewustzijn van naar het gebod des Christendoms naasten te hebben gekleed.

Indien echter zij, die zoo *welwillend* zijn voorwerpen te geven, en loten te nemen, het geld, 't welk zij (immers alleen met een liefdadig doel) hiertoe uitgeven, liever éénmaal 's jaars als eene buitengewone bijdrage aan de Directie van *Dorcas* ter hand stelden, zou men zeker grooter som hebben, dan nu de Loterij opbragt, en meer kunnen uitdeelen.

— Men verneemt, dat het afbreken van de Kerk der Hervormden met den Toren te Heinkenszand en het opbouwen van een nieuw Kerkgebouw en Toren zijn aanbesteed voor eene som van *f* 11,300, waartoe gelijk wij vroeger meldden, de gunstige beschikking van Z. M. onzen Koning de middelen had aangewezen. — Men verneemt tevens dat het geheel in eenen eenvoudigen maar edelen stijl is ontworpen.

VLISSINGEN, 19. Januarij. Door den kerkeraad der Ned. Hervormde gemeente alhier is eergisteren, uit het geformeerde twaalftal predikanten, het volgende *viertal* gestemd: DD. *G. T. de Haas*, te Woubrugge; *H. Gannduin*, te Veendaal; *J. R. de Bruine*, te Balk, en *P. W. van Bossum*, te Elkum.

GEMENGDE BERIGTEN.

Keizer Nikolaas laat te Londen 5 stoomfregatten bouwen. — Verwacht eene algemeene inspectie van torens. — De officieren in de Oost verliezen 50 pCt. aan 't kopergeld en 19 pCt. wordt hun gekort: zuiver 41 cent per gulden. — De hooge toren der Oude Kerk te Delft, welke van de eerste helft der 13. eeuw dagteekend, helt schrikwekkend voorover; deskundigen hebben ten voorleden jare, na een nauwkeurig onderzoek, de geheele afbraak noodig geoordeeld. — Men is ijverig bezig aan het ophouwen van de citadel van Barcelona; men werkt er zelfs des zondags aan. — De locomotieven op den spoorweg van Leiden naar Haarlem en Amsterdam geven herhaalde blijken van onwilligheid; Orion wilde vooruit noch achteruit. — Aan Kommertje Kievit te Goeree zijn de reglen van meerderjarigheid toegekend. (Rott. C.) — Het gerucht eener bezuiniging bij de Pruisische armée wint meer en meer veld. — R. C. pastoors hebben aan hunne leken het lezen van het Ned. Avondblad verboden. — Wed. Petersen is te Amsterdam overleden in den ouderdom van 102 jaren. — Z. M. heeft aan het gecombineerde wees- en armenhuis te Bergen-op-Zoom *f* 2200 geschonken. — Te Boxmeer is de bliksem in den achtkantigen toren geslagen.

MENGELINGEN.

Serjant Knasters avontuur in Siberie.

In ons gansche dorp zou ik geen wezenlijk opmerkelijker personaadje weten aan te wijzen, dan LUBBARTUS KNASTER, een oud gediende, die in ons midden zijn sober pensioentje verteerd en wiens merkwaardig en avontuurlijk leven door eene bekwamer pen dan de mijne verdiende geboekt te worden. Zelden ook heb ik een man ontmoet, die in alles zoo veel gevoel van eigenwaarde aan de dag weet te leggen, als onze oude serjant. Zijn linker, wel wat scheel oog is voortdurend op het half dozijn zilveren, koperen en ijzeren kruisen en medaljes gerigt, die op zijne borst te koop hangen, als de koffijketeltjes en staartpannen voor de deur van een koperslager. Hij is klein van postuur, maar 't is alles leven en beweging, wat men aan hem ziet. Zijn wezen is vol rimpels en plooijen, die vooral om den mond in eene gestadig trekkende beweging zijn; en zijne kleine vurige oogen hebben eene leepe, spotachtige uitdrukking, die ik onmogelijk beschrijven kan. Hij kan als de ziel van alle drinkgelagen en vrolijke gezelschappen, zooals die in onze dorpsherbergen bijeenkomen, beschouwd worden, en waar hij zich vertoont, laat ieder hem ook gewillig de beste plaats en het hoogste woord over. Ik wed, wat ge wilt, dat drie uren in 't rond geen mensch te vinden is, die serjant KNASTER al niet meer dan eens op een glas Schiedammer onthaalde, en troef verzaken doet hij nooit, want hij heeft een ijzersterken kop en staat nog vast op de beenen, als anderen reeds lang voor mirakel liggen.

Het valt ligt te denken, dat het algemeene ontzag, dat deze opmerkelijke man zich onder ons verworven heeft, niet enkel aan zijne uitwendige voortreffelijkheden is toe te schrijven; en waarlijk, niet het ligchaam, maar de geest, de kop is bij hem verreweg de hoofdzaak. Onder anderen wordt hij ook als een volleerd meester in het vertellen beschouwd. Al zijn van de tien woorden, die hij uitbrengt, ook negen gelogen — dat doet er niet toe; zoo lang men hem hoort, moet men, men moge willen of niet, wel gelooven, dat alles zóó en niet anders gebeurd is, als hij het vertelt. Manier van voordragt, kracht van stem, levendigheid van gebaren — dat, alles sleept de toehoorders onweerstaanbaar mede; zoo vaak serjant KNASTER aan 't woord is, kikt geen mensch, en tot zelfs de ongeloovigsten maakt hij geloovig. Al dikwijls heb ik hem in herbergen ontmoet — want in de kroeg is onze dappere krijgsman beter t' huis, dan onder zijn eigen dak; maar telkens, dat in hem aantrof, schoven ook burgers en buren digt bij hem aan en was het maar ééne stem: « Vertel ons weer eens wat — zeker hebje van avond nog wel wat nieuws voor ons in den knapzak, serjant. Op je gezondheid — proef maar eens meê, oude kompaan."

Wondere dingen kreeg men dan dikwijls te hooren! Van zijne krijgsgevangenschap in Rusland, bij voorbeeld, wist hij berigten mee te deelen, die zeker in geen een ander boek beschreven staan, en waarvan het volgende tot proefje kan dienen.

« Reis op een goeijen morgen," vertelde de serjant, « kreeg ik 't, hoe weet ik zelf niet meer, maar de mensch heeft soms meer van die rare invallen — kreeg ik 't op eens in de hersens, om 't opgaan van de zon eens wat van heel nabij te gaan bekijken. Nu je eens zoo ver bent, dacht ik (want we waren al een heel eind over de Siberische grenzen) ken je ligt nog een twintig uur verder sjouwen: als krijgsgevangene — *prizonier de gerrie* zeit de Franzoos — heb je tijd zat, en wie weet, of je zoo wat bijzonders anders je levensdagen wel weer te zien krijgt. Zoo gezegd, zoo gedaan; maar je moogt vrij gelooven, het was een stout stuk en er hoorde een heele kerel toe, om het ten einde te brengen. De reizende man heeft het in die streken bitter slecht; met de herbergen is het jammerlijk gesteld; geen mensch, die je toedrinkt, en ijs en een paar hard bevrozen aardappels is vaak al, wat men dagen achtereen over de lippen krijgt. Evenwel, met de kou schikte het nog' al, toen ik maar wat nader bij de lieve zon kwam. Eindelijk was ik bij haar, tot op vijfhonderd pas — maar digter kwam ik ook niet! Lieve hemel, wat en hitte! een bakkersoven is er niets bij; de drooge tong hing mij halverweg den hals uit, tot op 't derde knoopsgat, en toen ik mij 't zweet van het voorhoofd veegde, was mijn witte neusdoek op eens scharlakenrood. De aders zweetten het bloed van zelf uit, zonder dat er barbier of aderlater bij te pas kwam. — Holla! riep ik, nu is het tijd, dat je regtsomkeert maakt, als je niet als bokking wilt wegsmelten; want rondom was geen drommel te bekennen, dan lucht en vuur. Kortom, ik moest van mijn plan, om met de zon eens een praatje te houden, afzien en mijn kantonnement weer gaan opzoeken. Toen ik later met geleerde lui sprak, kwam ik te weten, hoe het eigentlijk met de zaak gesteld was. Ik had namelijk bij Groenland om van achter op de zon moeten toemarcheren. Dan kan men haar met de hand betasten, zonder 't minste gevaar; vooral als men zorg draagt van leêren handschoenen aan te trekken. Het vuur, moet ge weten, brandt alleen naar voren uit, naar den kant van de wereld toe.

« Wat hielp mij echter, dat ik dat later leêrde weten kwam! De verre reis nog eens te doen, ging niet aan; daar werd al gemompeld, dat de vrede gesloten was en dat wij allen in Gods naam naar huis konden trekken. Al was mijne groote onderneming niet heelepal gelukt, ze maakte mij toch door gansch Rusland beroemd. Ik was de eerste Hollander die zich zoo ver gewaagd had.

« De heele wereld had den mond vol van mijne reis, want door de kranten waait zoo iets schielijk over, en ik was nog maar pas weer in Holland, of ik moest dadelijk in den Haag bij den koning komen. Ik verzeker je, dat de menschen groote oogen opzetten, toen ik zoo maar deftig het paleis kwam binnenstappen, en al de kamerjonkers als knipmessen voor mij bogen en niet wisten, wat beleefdheid ze mij aandoen konden. — Ik vond den koning net aan zijn ontbijt zitten; — 't is of het dezen zelfden morgen gebeurd is, zoo duidelijk zie ik hem nog voor mij, met in de eene hand een boterham en met de andere hand aan den hoed, — want die man was altijd heel beleefd. De koningin stond bij het vuur, hare handen te warmen, daar het net een heel koude dag was.

« Dag, Sire; — hoe vaart Sire, en Sirene, en heel de Oranjerie?" zei ik, net zoo bedaard, als ik hier nu tot joului spreek.

« Heel schikkelijk — ik dankje," zei de koning; « maar wat heb ik gehoord, is 't wahr dat jij in Rusland 't opgaan van de zon hebt bijgewoond?

« Toen sloeg ik de hand aan de sjakoo en zei: « Met permissie, je Majesteit — ja, ik was daar bij — zoo wat op vijfhonderd pas."

« Heb ik, nu van mijn leven!" riep de koning en sloeg de handen van verbazing ineen. Hij dacht aan geen eten of drinken meer; maar zei tot de koningin: « WILLEMIENTJE! zet de koffij maar bij het vuur, dat ze warm blijft, want ik heb hier met korporaal KNASTER te spreken." De vrienden moeten weten, dat ik nog korporaal was toen ter tijd."

Lezers, die met eenige verbeeldingskracht begaafd zijn, zullen onzen serjant na deze proef wel even levendig voor zich zien, als hij zelf den koning. (*Huiser.*)

Nieuw uitgekomen Boeken.

Ontsluijerde geheimen van alle handelsvoordeelen en verfraaijingskunsten der paarden, om bij den in- en verkoop van paarden met voordeel te kunnen handelen en zich tegen schade en bedrog te hoeden, uit de nagelatene papieren van den Israelitischen paardenhandelaar Abraham Mortgens, in Dessau, uitgegeven door T. V. Tennecker, naar den derden vermeerderden druk uit het Hoogduitsch overgebragt door TH. G. Kotrup Bavink f 1,25

Vijftig leerzame verhalen, ontleend uit de Nederlandsche spreekwoorden door H. Guikema, ten dienste der scholen

Eerste leesboekje voor de eerste klasse, bevattende slechts woorden van een en twee lettergrepen; en tweede en laatste leesboekje voor de eerste klasse, bevattende woorden van een, twee, drie en meer lettergrepen, zijnde een vervolg op het eerste leesboekje, en bestaande uit vertellingen en versjens

Meetkundig rekenboek, beschouwend en werkdadig ingerigt ten dienste der scholen, door Stephan Brandt Hz., met platen, 2e druk, vermeerderd met een vervolg

Oom Willem en zijne vriendjes, een leesboekje voor de lagere scholen, bewerkt door Julius en Best « 0,20

Beknopt opvoedkundig-rekenboek voor land- en meisjesscholen, door J. Stevens

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19 Januarij. Sedert den 17 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

W. H. Blayne, Millman, Talmouth, stukgoed; J. J. Petersen, d'Octavie, Cephalonie, krenten.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

l'Argus, J. Houzzaye, La Saphier, L. Castel, beide zink, Havre de Grace; John Thomas, O. Thomas, ballast, Leith, Louise, J. Heibner, Ora, C. Veekelmans, Mary Fanny, W. Martin, Mary Eleonore, R. Meyler, The Brothers, J. Winsor, alle ballast, Avontuur; The Jane, J. Smith, The Vigelant, beide schors, Londen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

19 Januarij 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	f	8.00	Bockweit	f	6.00
1 J. dito	«	7.75	Winter Garst	«	4.80
N. dito dito	«	7.75	Zomergarst	«	4.00
2 J. Walch. Tarwe	«	8.55	W. Witte Boonen	«	[illegible]
1 J. dito	«	8.00	W. Bruine dito	«	9.50
Nieuwe dito	«	7.85	W. O Paardenboonen	«	5.50
2 J. Zeeuwsche Rogge	«	7.10	Z. N. dito	«	4.50
1 J. dito	«	[illegible]	Raapolie	f	38.00 p. v.
Nieuwe dito	«	7.50	Patentolie	«	[illegible]
W. Groene Erwten	«	7.25	Lijnolie	«	34.00 «
Witte dito	«	7.00	Raapkoeken f [illegible] de 1040 st.		
Koolzaad	«	11.00	Lijnkoeken	«	9.00 « 100 «
Haver	«	5.00			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.